

KALÁSZ MÁRTON

Levélke-divertimentó

*Te, a satnyákból a leggyönyörűbb,
szakadt lemezke, mégis: e szellős ősszel a száron,
a magvak körének házán, még öltöztetve a héjat,
legkisebb—*

*s lelkünk mondja, a fölösleges;
tolakodó kis duplum vagy: akár a gyermek
fogacskája elé nőtt újabb fog, igaz, mit — idehallom —
muszáj kitepni —*

*tenyerem öblébe csúsztat
a kétlő sejtelem: még elegyíthetsz
szeplős kis hóddal, az ordaskodó
tizenkettőnél átvérzőbb teaszíneddel
józan neszt e szomorúságba —
s remegésedbe én: minden nem csak lehull, s tudod, már
tenyészni se kell,*

*csak búcsúzni, s le a nedvek odvába menni —
rád földhetném óvóbb tenyerem is,
suttoghatnám neked: megcsalt már vigaszunk,
hogy a gyöngék erején megtörnek az érvek;
kivárhatod végtére elhullásomat
törmelék, tiszta porként; a többi már most, előbb,
te majd akkor, ha én: viszlek — együtt két névre osztható,
lelkes elem,
szóródnánk a föld alá.*